

A magasztalás ereje I-II.

Kenneth E. Hagin:

A magasztalás ereje I.

„Sok ember hisz az ima erejében, de nem mindig az ima egyedül, az ami végzi a munkát. A dicsérettel és hálával „fémjelzett” ima hozhat csak eredményt. Erő van a magasztalásban!

Az imádság témájához kapcsolódva a Biblia egy nagyon fontos nézőpontból tanít arról, hogy hogyan kaphatunk Istentől. A hálaadás és a dicsőítés közvetlenül kapcsolódik az imádsághoz.

Az Apcsel 16-ban olvashatunk arról, hogy Pált és Silást bebörtönözték Filippiben az evangélium hirdetése miatt. A 25. vers mutatja meg nekünk a kapcsolatot az imádság és a dicsőítés között:

„Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozván énekkel dicsőítették az Istent. A foglyok pedig hallgatják őket.”
Apcsel. 16. 25.

Rögtön láthatjuk ebből a versből, hogy Pál és Silás nem csöndben dicsőítették az Urat, mivel azt mondja a vers, hogy a foglyok hallották őket.

Néhányan azt mondják – „Nos, én hiszek a dicséretben, elfogadom, de csak csendben, magamban dicsérem Istent.” Most viszont épp azt olvastuk az Apcsel. 16. 25-ben, hogy Pál és Silás dicséretet énekeltek Istennek és nem voltak csendben. Nemcsak a többi fogolytárs hallotta őket, hanem maga Isten! És mikor Isten meghallotta, hogy Őt dicsőítik, lenyúlt és megrázta az öreg börtönt úgy, hogy az ajtók kinyíltak!

Észrevetted, hogy nincs arról beszámoló, hogy bármilyen más épület is megrázkódott volna – csak a börtön? És azt is észreveszed, hogy Isten nem rombolta le a börtönt, csak megrázta, amíg minden ajtó kinyílt és a bilincsek feloldódtak? Miért? Mert Pál és Silás imádkoztak és énekkel dicsőítették az Urat! Most nézzünk meg egy másik igét, ami ehhez a témához kapcsolódik:

„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgéseitekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt” Fil. 4.6.

Pál akkor ezt a Filippibeli gyülekezetnek írta, de ez az egész egyháznak szól ma. Amikor azt írta „... ne aggódjatok ...”, lehet, hogy épp a börtönben átélt tapasztalataira gondolt. Tudtad, hogy Pált és Silást nemcsak bebörtönözték, hanem meg is verték? Azért tudjuk, mert miután kiszabadultak, azt mondja az Ige a börtönörről, hogy „... magához vévén őket az éjszakának azon órájában, megmosá az ütésektől.” Apcsel. 16.33.

Szóval, tudjuk, hogy Pált és Silást megverték, a hátuk megsérült és a lábukat is lebilincseltek. Láttál már megbilincselte embert? Nos, Pál és Silás lebilincselte állapota azt jelentette, hogy egy helyre voltak zárva és nem tudtak mozogni! Hátuk vérzett, lábuk bilincsből és a legbensőbb börtönbe voltak zárva.

Ilyen körülmények között, amiben Pál és Silás akkor volt, látszólag minden joguk meg lett volna a világon, hogy bosszankodjanak és aggodalmaskodjanak. De Pál ezt írta: „Ne bosszankodj és ne aggodalmaskodj semmi felől.” (angol fordítás)

SEMMI FELŐL! Ez azt jelenti: semmi kicsi, semmi nagy, semmi közepes dolog felől – semmi felől! Nos mit szándékozol tenni, ha nem bosszankodhatsz, aggódhatsz, vagy aggodalmaskodhatsz? Azt szándékozod tenni, amit a Biblia mond: „... imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat Isten előtt.” Fil. 4.6.

- Még a börtönben is, megbilincselte lábakkal? – kérdezné valaki. Igen.

- Még vérző háttal, ütésekkkel telve? – A válasz: igen. **MINDEN ALKALOMMAL!**

Elmondok néktek egy történetet egy fiatal szolgálóról, aki megtapasztalta a magasztalás erejét gyógyulást nyervén. Ő maga mondta el ezt a történetet.

A Nagy Gazdasági Válság első idejében ez a szolgáló – egy utazó evangélista – még nagyon fiatal volt. Megházasodott, született egy kisbabája, amikor a feleségével felfedezték, hogy a férfinak tuberkulózisa lett. (A Nagy Gazdasági Válság idején az Egyesült Államokban a tuberkulózis ölte meg akkor a legtöbb embert.) Bárhova ment az evangélista, elmondta a gyülekezetnek, hogy tuberkulózisa van és kérte az embereket, hogy imádkozzanak érte. Azt mondta: „Imádkozzatok értem minden alkalommal amikor gondoljátok. Ha nem gondold, ne érezd kényszernek, de azért próbáljátok meg rám gondolni. Hányan fogjátok megtenni?” Az emberek felemelték a kezüket jelezvén, hogy fognak imádkozni a férfi gyógyulásáért.

Nos, ez a férfi rosszabb állapotba került, ahelyett, hogy javult volna. Végül már prédikálni sem tudott.

Eladták otthonukat és apósához költöztek, akinek egy farmja volt Texasban. Ágyhoz kötött lett, aki vérzett is. Az igazat megvallva a halál szélén volt. Annyira gyenge volt ez a férfi, hogy egyedül még felkelni sem tudott az ágyból.

Azt mesélte nekem: egy napon, mialatt az apósom szántott és az anyósom a ház mögött mosott kinéztem az ablakon és láttam néhány fát és egy csomó bokrot úgy negyed mérföldre a háztól. Nem tudtam megfordítani a testemet, csak a fejemet, úgy láttam meg a bokrokat. Nem tudom miért, hisz oly gyenge voltam, de azt mondtam az Úrnak: Uram, adj erőt, hogy ki tudjak kelni az ágyból és el tudjak jutni azokhoz a bokrokhoz. Odamegyek és addig imádkozom, míg meggyógyulok vagy meghalok. Vagy egyik, vagy másik.

Aztán így folytatta: „Tettem egy kísérletet hogy ki tudjak kelni az ágyból és valahogyan addig próbálkoztam, míg nagy nehezen sikerült kikecmeregnem a házból és eljutottam a bokrokig. Kimerülve lehuppantam, mire az ördög megszólalt: „Na fiú, most aztán tényleg bolondot csináltál magadból, még nem is kiabálhatsz segítségért. Nem tudsz olyan hangosan kiabálni, hogy azt bárki is meghallaná. Senki nem tudja, hol vagy és nem is fogják megtudni, mígnem az egerészölyvek oda nem vezetik őket hozzád.”

„Nem tudok hangosan beszélni, „ mondta a férfi – „csak suttogni tudok, de suttogom, hogy: Uram, tudod, hogy miért jöttem ide, imádkozni addig míg meggyógyulok, vagy ameddig meghalok. Amint egy kis erőt veszek, el kezdek imádkozni.”

A férfi így folytatta: „Egy kicsit feküdtem és gondolkodtam azokról az emberekről, akik az elmúlt hónapokban és években ígérték, hogy imádkoznak értem.” Azt gondoltam: „Hogyha csak a fele is imádkozott azok közül az emberek közül, akik mondták, hogy imádkoznak az egészségemért, akkor is emberek ezreinek imája szállt fel.” Aztán azt gondoltam: „Nos, ha az ima megtette a maga részét, akkor már megtörtént. Meg kell, hogy gyógyuljak.”

Láthatod, az imának megvan a maga helye. Menjünk vissza az Ap.csel. 16.25-höz.

„Éjfél tájban pedig Pál és Silás IMÁDKOZTAK és énekkel dicsőítették az Istent ...”

Mielőtt folytatnám gondolataimat, nézzük meg ezt a szót: „éjfél tájban”. Hiszem, hogy ez a vers szó szerint éjfél tájt jelent. Másrészt viszont átvitt értelemben is használhatjuk ezt a szót, mint „sötétségben”. Ilyen értelemben, a „sötétség” szó jelentheti életünk legsötétebb óráját, olyan helyzetet, amikor mindennek vége. Nos, az Apcsel. 16-nak ez a verse elmondja nekünk, mit tegyünk a sötétségben. Nem kell sötétségben lenned! Nem kell azt mondanod senkinek, hogy: „Nem tudom, mit tegyek!”

A Biblia elmondja, mit tegyél! Az ördög azt mondja, hogy tárd ki a kezéd és add fel. De az Apcsel. 16.25 azt mondja, hogy „Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekkel dicsőítették Istent....”

Igen az imának megvan a maga része, a probléma viszont az, hogy mi csak ezt a részt akarjuk megtenni.

Mindkettő szükséges – ima és dicsőítés – csak a kettő együtt végzi el a munkát. Pál és Silás imádkozott és énekkel dicsőítették Istent! És a Biblia azt mondja, hogy ők megszabadultak. Ez volt az eredmény.

Lehet, hogy te is imádkoztál már a „sötétségben”, de vajon mennyi időt töltöttél el dicsőítéssel? Láthatjuk a Bibliából, hogy erő származik a magasztalásból.

Adok még egy példát az Igéből, mert meg van írva: „.... két vagy három tanú vallomásaival erősítessék minden szót” (V. Móz. 19.15. Mt. 18.16. 2 Kor. 13.1) Timóteusnak írván, aki fiatal misszionárius és pásztor

volt, Pál mondott valami mást is az imáról és magasztalásról.

„Intelek azért mindenek előtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, HÁLAADÁSOK minden emberekért” (I. Tim. 2.1)

Vedd észre, hogy a vers imával kezd, és hálaadással végzi. Be akarom ültetni az elmétekbe, hogy a dicséret vagy a hálaadás szorosan kapcsolódik az imádsághoz. Nem az ima egyedül, ami a munkát elvégzi.

Például ez a szolgálótestvér, akinek tuberkulózisa volt, rájött, hogyha az ima egyedül az, ami őt meggyógyítja, már rég kijött volna a betegágyból. Belátta, hogy van egy hiányzó alkotórész és ez a dicséret. Azt mondta a szolgáló: „Megváltoztattam a szavakat, amiket addig mondtam az Úrnak. A helyett, hogy azt mondtam volna, hogy „Addig imádkozom, míg meggyógyulok vagy amíg meghalok” azt mondtam: „Uram, itt fekszem és addig dicsérlek míg meg nem gyógyulok vagy amíg meghalok”.

Miért dicsérte az Urat ez a szolgáló? A megválaszolt imákért. A megválaszolt ima ennek a férfinak az esetében a gyógyulást jelentette. A szolgáló folytatta:” Minden erőmmel megpróbáltam beszélni, de csak suttogni tudtam: Dicsérlek, Uram! Dicsőség az Úrnak! Köszönöm, Jézus.” Aztán azt mondta nekem: „Két óra múlva lábaimon álltam, és olyan hangosan kiáltottam, hogy egy mérföldre is meghallhatták!”

Tíz, tizenegy évvel később mesélte el mindezt ez a férfi, és még mindig tökéletesen egészséges volt. Aztán láttam őt 4 vagy 5 évvel ezelőtt egy tulsai összejövetelen. Nyolcvanas éveiben volt és még mindig jól – nincs tuberkolózis. Dicsőség az Úrnak.

Amiről meg akarok győzni titeket, az az, hogy az imának meg van a helye, de nem szabad megállni az imádságnál. Ima és dicséret! Pál és Silás esetében ekkor jött a válasz. Először imádkoztak, de aztán dicséretet énekeltek. Miért dicsérték Istent? Hiszem, hogy azért, hogy az ő imáik válasz nyertek. Dicsérték Istent mielőtt még látták volna a választ. És az én szolgatárs barátom esetében is jött a válasz, miután dicsérte Istent.

Évekkel ezelőtt egy bizonyos gyülekezetben prédikáltam, ahol 2000 ember volt jelen a csarnokban. Az egyik délelőtt összejövetel alkalmával előre jött az egyik helybéli tisztviselő egy másik férfival és egy papírt nyújtottak át a dicséretvezetőnek. Aztán mindkét férfi feljött a színpadra, abbahagyta mindenki az éneklést. „Most kaptuk a hírt, hogy X.Y. pásztor kórházban van. Súlyos szívinfarktust kapott, eszméletlen állapotban van, az orvos szerint nem éli túl.” A férfi folytatta: ”Szeretném megkérni X.X. testért, hogy jöjjön fel ide és vezessen minket egy imába.” A szolgáló, akit a férfi megkért, hogy vezessen minket imába, gyógyító evangélistaként volt ismert, erőteljes gyógyító szolgálata volt. Ez az evangélista felment a színpadra és felolvasta egyik kedvenc versét a Zsidó levélből, amit mindig szokott használni az összejövetelein : „Mert mi hívők, bemegyünk a nyugalomba, miképpen megmondotta: Amint megesküdtem haragomban, nem fognak bemenni az én nyugalomomba, jóllehet munkáit a világ alapításától kezdve bevégezte!” „Látjátok, ha hisztek Istenben, akkor nyugalomban vagytok!”

Ezek után az evangélista megkérdezte: „Hányan hiszitek, hogy Isten hallott titeket?” Körülnéztem, és amennyire meg tudtam állapítani, kb. 90 % -a tömegnek felnyújtotta a kezét.

„Nos”- mondta az evangélista – „emeljük fel kezünket és dicsérjük az Urat a gyógyulásért.” Mindnyájan fölemeltük a kezünket és hangosan dicsértük az Urat a megválaszolt imáért. Gyönyörűen hallatszott. Végül abbahagytuk a dicséretet, a dicséretvezető odalépett a mikrofonhoz, hogy folytassa a dicsőítést zenével és az evangélista kezdte elhagyni a színpadot. De aztán hirtelen megfordult és visszarohant a mikrofonhoz. Azt mondta a tömegnek: „Hányan fognak még közületek imádkozni X.Y. pásztorért? Újra körülnéztem és újra kb. 90 % nyújtotta fel a kezét. Én nem emeltem fel a kezem, mert nem volt szándékomban tovább folytatni az imát azért a pásztorért. Miért? Mert, ha hiszem, hogy Isten hallott, már csak dicsérni fogom Őt a válaszáért.

Amikor a tömeg felemelte a kezét, az evangélista így szólt: „Mit akartok csinálni! Azt gondoltam, hogy elhittétek, hogy Isten már meghallgatott minket.” Nem mindenki értette, miről beszél az evangélista – még néhány jelenlevő prédikátor sem. Láthatjátok, ha nem tanultatok a hitről, akkor nem tudjátok megérteni, hogy a válasz az imára akkor jön, mikor dicsérjük az Urat.

Nos, ez a pásztor meggyógyult és hét évvel később hallottam őt prédikálni. Üzenetében épp az ő saját gyógyulásáról beszélt. Azt mondta, hogy mialatt eszméletlenül feküdt a kórházban, Jézus megjelent és azt

mondta: „Én vagyok az Úr, a te gyógyítód”. Aztán kinyújtotta a kezét az Úr és megérintette őt, mire ő rögtön felkelt – kijött a kórházból.

Gondolkoztál már azon, hogy mit mondott Jézus a Mt. 18.19-ben: „...ha ketten közületek egy akaratton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek megadja nékik az én mennyei Atyám.” CSAK KETTEN! Értitek? Nem azt mondja az Ige, hogy ha kétezer ember egy akaratton lesz! De, láthatjátok, az emberi okoskodás úgy következtet, hogy sok embernek kell imádkoznia azért, hogy a választ megkapjuk. Sokan, akik nem értik a hitet most azt mondják: „Nem értem ezt az egész dicséret dolgot.” Nekik mindnyájuknak el kell olvasni az Újszövetségben, hogy a dicséret együtt jár az imával. Pál ismét Timóteusnak írt levelében ír a dicséretről és imáról, és most valami mást mond:

„Akarom azért, hogy imádkozzanak a férfiak minden helyen (nemcsak bizonyos gyülekezeti körökben) tiszta kezeket emelvén fel harag és versengés nélkül.” (I. Tim. 2.8.)

Mint láthatod, igei az, ha felemeled a kezed és imádkozol és az is igei, ha felemeled a kezed és magasztalod Istent. Ha ez igaz, márpedig igaz, miért nem tesszük, amit az Úr akar, hogy tegyünk - imádkozni, hálát adni és dicsérni Őt? Ha ezt tesszük, megkapjuk az eredményt az Ige alapján. Erő van a magasztalásban!

ÁMEN!

Kenneth E. Hagin:

A magasztalás ereje II.

Az első részben arról beszéltem, mennyire fontos a dicséret az imában. Az Apcsel. 16.25. azt mondja: „Éjfél tájt pedig Pál és Silás imádkoztak és énekkel dicsőítették Istent. A foglyok pedig hallották.” Mi történt akkor, mikor imádkoztak és dicsérték Istent, mi volt az eredmény? Pál és Silás megszabadult!

„És hirtelen nagy földrengés lőn, úgyannyira, hogy megrendülének a tömlőc fundamentumai, és azonnal megnyílnak az ajtók mind, és mindnyájuknak bilincsei feloldódnak.”

Pál és Silás imádkozott ÉS dicsőítették Istent éjszaka a börtönben és a válasz azalatt jött, mialatt dicsérték az Urat. Láthatod, hogy nem az ima egyedül, ami a munkát végzi! A hálaadással és dicséréttel „fémjelzett” ima hoz csak eredményt!

Van még a Bibliában példa az imádságra és hálaadásra. Észrevetted már, hogy az Újszövetségben Pál hányszor inti az embereket, hogy adjanak hálát is az imáik mellett? Számos ilyen igehely van.

A Zsidó levél 13. fejezetében nézzünk meg most egy verset, ami a dicséret áldozatáról szól:

„Őáltala azért ajánljuk fel folyamatosan a dicséret áldozatát Istennek, amely a mi ajkaink gyümölcse hálát adván az Ő nevének” (Zsid. 13.5. angol fordítás szerint)

Ez a vers „ajkaink gyümölcseről” beszél. Mi a mi ajkaink gyümölcse? Ebben a versben a mi ajkaink gyümölcse hálát adni az Ő nevének, vagyis dicséretet mondani a szánkka! Emlékezték, olvastuk az Apcsel 16.25-ben, hogy Pál és Silás imádkoztak és dicséretet énekeltek hangosan. Más szóval, imádkoztak és áldozatot kínáltak fel Istennek dicsérvén őt ajkaiknak gyümölcset, hálát adván az Ő nevének.

Pál és Silás vérző háttal volt a börtönben. Megkorbácsolták őket, lábuk kalodában volt. Tudjátok, fájdalmaik voltak, valószínűleg nem úgy érezték, hogy itt az idő dicsérni Istent. Mégis, Pál és Silás dicsérték Istent. Ez egy áldozat volt részükről, és ez az ami az igazi áldozatot jelenti – akkor ajánlani föl, amikor nem úgy érzed, hogy most felajánlhatod.

Az Apcsel 16.25 azt mondja "Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozott.." Köszönet Istennek az imáért, az imának megvan a maga helye. De van itt más is, ami együtt jár vele: „És énekkel dicsőítették Istent..” Amikor Pál és Silás imádkoztak és énekkel dicsőítették Istent, Isten megrázta a börtönt, megnyílt az összes ajtó és a bilincsek leoldódtak a lábaikról. A börtönőr azt gondolta, hogy mindenki elmenekült. Tudta, hogy emiatt meg lesz büntetve, ezért meg akarta ölni magát a kardjával, de Pál így szólt: "Semmi kárt ne tégy magadban mert mindnyájan itt vagyunk!" (Apcsel. 16.26-34.) Láthatod, ha megfelelő módon dicséred Istent, megvan az eredmény!

Mindez Filippiben történt. Szeretnék arra gondolni, hogy talán ez a börtönőr lett a filippibeli gyülekezet pásztora, akinek Pál később a filippibeliekhez írt levelet írta. Ugyanebben a levélben írta Pál azt is, hogy „Örüljete az Úrban mindenkor ...semmi felől ne aggódjatok! (Fil. 4.4-6.) – mialatt eszébe juthatott mindaz az élmény, ami a börtönben történt.

Nos, ha Pál és Silás olyan keresztény lett volna, mint ma a legtöbb keresztény – mégha Szent Szellemmel betöltekezett úgynevezett „hitmozgalom”-ban részt vevtről is van szó – valószínűleg még most is a börtönben lennének, persze ha ilyen sokáig éltek volna. Úgy értem ezalatt, hogy soha nem szabadultak volna ki. Ezt arra alapozva mondom, amit hallok emberektől, mikor átmennek egy próbán vagy egy kísértésen.

Ha Pál és Silás olyanok lettek volna, akkor éjszaka ahelyett, hogy imádkoztak volna és dicsőítették volna Istent, Silás megbökte volna Pált és megkérdezte volna tőle: „Pál, itt vagy még?” Pál erre így válaszolt volna: „Hol máshol lennék?” Silás erre azt mondta volna: „Pál, biztos eltévedtél az Úrtól!”

Pál volt az, ki látomást kapott, melyben egy férfi azt mondta neki: „Gyere macedóniába és segíts nekünk (Apcsel 16.9). De hogy gondolkodott volna a mai Silás: „Ha Isten valóban benne van ebben a dologban – ha valóban Ő adta ezt a látomást Pálnak és Ő vezette őt ide – mostanra már az egész városnak meg kellett volna térnie. Mindaz ami történt, egy asszony megtérése és most itt vagyunk a börtönben.”

Láthatjátok, addig az ideig valóban csak annyi történt. Egy asszony üdvösséget nyert, ők pedig börtönbe kerültek. Ha Silás olyan lett volna, mint ma a legtöbb keresztény, azt mondta volna:” Biztos eltévedtél az Úrtól, Pál. Az a látomás nem lehetett Istentől, túl sokat ettél. Amikor még az ördögnek szolgáltam, soha nem voltam börtönben. Miért engedte Isten, hogy börtönbe kerüljünk?” (Valóban hallottam, mikor úgynevezett „hit emberei” beszélnek egymással, mikor átmennek egy próbán: „Soha nem volt ennyire „durva”, mikor még az ördögnek szolgáltam” – vagyis, ha ezt mondják., ezzel azt kívánják, bárcsak még az ördögnek szolgálnának!

Ha Pál lett volna olyan, mint ma a legtöbb keresztény, ő azt mondta volna: „Igen, Silás, azt hiszem igazad van. Valahol elvéhettem az Urat. Annyira fáj a hátam, tudod, az nem Isten akarata, hogy megkorbácsoljanak minket. Valahogy elvettük a dolgot.” Silás erre azt felelné:” Egy dolgot mondok néked. Ha valaha is kijutok ebből a börtönből, nem merek a szégyentől hazamenni. Börtöntöltéknek fognak csak hívni.”

Ha Pál és Silás olyan lett volna, mint ma a legtöbb keresztény, bosszankodtak volna és tele lettek volna aggodalmaskodással. Pedig a Biblia ezt mondja: "Semmi felől ne aggódjatok ...." (Fi. 4.6.) Még ha fáj is a hátad, ne aggódj.

Mit fogtok akkor ilyen esetében tenni? Imádkozni fogtok! De ugye utána nem fogtok megállni? Nem. Ha igen, akkor túl hamar fejeztétek be az imát.

Sok ember túl hamar abbahagyja. El kezdenek imádkozni, ez rendben is van, a Biblia mondja nekünk, hogy imádkozzunk. Aztán itt megállnak. Nem folytatják Isten dicsőítésével, hamar megállnak várván Istentől a választ.

Valaha Kelet- Texas vidékein volt található az egyik legjobb olajtermelő föld a világon. Ezek a földek ma is termelnek olajat, de nem annyit, mint akkoriban, Az emberek sok olajat kitermeltek a földből. Évekkel

ezelőtt Kelet- Texasban pásztorkodtam és ismertem egy férfit ott, akinek egy millió dollárja volt olajban, de a Nagy Gazdasági Válság alatt mind elveszítette. A 30-as évekről beszélek, amikor 1 millió dollár még valóban 1 millió dollárt ért. Akkoriban 1 millió dollár annyit ért, mint ma több millió dollár. Miután elveszítette ez a férfi a pénzét, folytatta a fúrást. Kölcsönpénzből fúrt száraz lukakat. Egyszer a bankárok meg akarták őt állítani, hogy ne fúrjon tovább, de ő azt mondta: „El akarom érni a 150 métert! Mások is próbálták leállítani. Egy ideig nem talált olajat. Látszólag, mintha kiapadt volna a forrás. De az üzletember nem hagyta abba a fúrást. Lefúrt egy másik 150 méter mélyre és feltört a felszínre az olaj! Mi történt volna, ha a férfi hamarabb abbahagyja a fúrást? Éppen egy nagy földalatti olajtó szélén volt. Mi történt volna, ha abbahagyja, ahelyett, hogy tovább fúr? Lemaradt volna arról az olajkútról.

Szellemileg mondva, nagyon sok embernek van szüksége arra, hogy még „150 métert lefúrjon”, vagyis nemcsak imádkozniuk kellene, hanem addig dicsérni, magasztalni az Urat mígnem rábukkannak egy „olajkútra”. Szánjatok időt arra, hogy énekekkel dicsőítitek Istent. Pál és Silás börtönben voltak és éjszaka volt, mégis imádkoztak és énekekkel dicsőítették Istent. Amíg ők énekeltek, jött a válasz.

Feleséggel majdnem húsz éve, hogy pásztorkodunk (Onetke az első két-három évben még nem volt velem, mert még nem voltunk házasok). Ezalatt a húsz év alatt nem emlékszem, hogy bármikor is kimerülésig kellett volna imádkoznunk emberekért, manapság viszont azt látom, hogy a pásztorok végkimerülésig szolgának mások felé. Tudjátok, van egy titka ennek, hogy nekünk mért lehetett olyan keveset szolgálni mások felé. A titok nyitja az imádság és a dicséret.

Egyik este például az egyik gyülekezetben, ahol pásztorkodtam odajött hozzám egy férfi és láttam rajta, hogy valami komoly dolog történhetett. Nagyon csüggedtnek nézett ki. Azt mondta : „Hagin testvér, beszélni szeretnék veled.” Ránéztem az órára és csak annyit mondtam: „Az alkalom néhány perc múlva kezdődik, majd utána beszélünk.” Alkalom után a hátsó ajtónál kezet fogtam az emberekkel. Végül ez a férfi is odajött. Mosolygott, egészen másként nézett ki, mintha kicserélték volna. „Rögtön végzek, pár perc múlva a rendelkezésedre állok”- mondtam neki. Nem szükséges.” – mondta a férfi. Azután rámutatott az oltárra és annyit mondott. „Ott lent már megkaptam a választ. Mi történt az oltárnál ezzel a férfival? Az Istentisztelet előtt úgy nézett ki, hogy valami nagyon szörnyű dolog történhetett vele. De miután vége lett az alkalomnak, a férfi csak mosolygott, tele volt az Úr örömeivel.

Tudjátok nálunk soha nincs úgy vége az Istentiszteletnek, hogy ne menne mindenki előre az oltárhoz imádkozni. Aztán nemcsak, hogy imádkozunk, sokszor ima után valaki elkezd egy dicséretet énekelni és mi csatlakozunk és mindnyájan énekelünk. Néha a zongorista vezet minket és időt töltünk avval, hogy dicsőítsük Istent.

Meg kell, hogy tanuljunk, milyen erőteljes helye van a dicsőítésnek a hívő imaéletében. Jó az imádság, de nem az ima egyedül, ami végzi a munkát. Amikor igazi magasztalást, igazi hálaadást adsz hozzá az imádsághoz, akkor fogsz csak kezdeni válaszokat kapni. A válasz akkor jön, amikor dicsőíted Istent.

ÁMEN!